…. Og det er ikke HELT slut endnu

Under denne overskrift sender Steffen Jensen og Jes Nyhegn deres tredje og – må man formode – næstsidste rapport fra Lost Hills i Californien, hvor de deltager i samtlige tre World Cup konkurrencer, der normalt omtales som Fab Feb-stævnerne.
Steffen får ordet:

Søndag aften:
Det har været travle dage siden seneste opdatering. Masser af trimning torsdag og fredag. Jes med primært fokus på F1B, dels fordi han har arbejdet benhårdt på at få den nye flyoff-model fra Bulatov i trim, og dels fordi han pådrog sig en ægte sportsskade i form af en grim fibersprængning i det ene lår fredag morgen.
Jeg har fløjet langt mest F1A, termikmodellerne i løbet af dagen og så arbejdede jeg torsdag og fredag med en kulmodel fra Babenko som jeg har haft et par år uden rigtig at få brugt, da der har været masser af småproblemer hver gang jeg har taget den op af kassen. Fredag morgen og aften fik jeg imidlertid gennemført en stribe virkelig gode flyvninger som dokumenterede at modellen har stort potentiale, - mere om det senere.....

Bob White Memorial - lørdag - F1A
Endnu en stille kold morgen i ørkenen. Ingen tvivl om at der skulle bruges store modeller i første runde, så Jes tog den model som har gjort det så godt i de første to stævner, og så skruede han stigetiden ned med 0,4 sekund, da det skadede ben på trods af kolde omslag, støttebind og iprener udvortes og indvortes, ikke opfordrede til de sædvanlige eksplosive antrit. Det gik fint i første runde, men i anden runde fik han ikke lagt modellen helt rigtigt, og da der allerede var lidt uro i luften der i starten af anden periode, kom modellen aldrig ind i sit vanlige flyvemønster, men stallede stille og roligt ned.
Jeg valgte at satse hele butikken med den nye Babenko-model, og den lavede en vidunderstart i første runde: et bunt lige under 100 meter og et virkelig smukt og langsomt glid. Da jeg så at Jes stallede ned i den lidt urolige luft i anden periode, så skiftede jeg ikke model, men trykkede kulmodellen en enkelt pind og gav den ligeledes et enkelt pind mere sideror, for at sikre at den ikke vil gøre det samme som Jes' model havde gjort. Det gjorde den så heller ikke.....
Jeg fik igen lavet et nogenlunde OK bunt på godt 90 meter ifølge højdekurven, og de første 2 minutter og præcis 12 sekunder gled modellen fint, men dog lidt hurtigt. Så valgte den at gå i et accelererende spiraldyk fra ca. 55 meters højde, og lande på vistnok 2.37. Virkelig frustrerende, men et godt bevis på Roland Koglots udtalelse om, at man aldrig skal bruge en model i et stævne, før man kender den godt og har taget ca. 2.000 starter med den. (Her manglede jeg nok cirka 1.980 starter!)
På dette tidspunkt var vi MEGET tæt på at folde kortene og tage på Denny's for at få en All American Breakfast i form af en Lumberjack Slam, med bacon, pølser, hashbrowns, scrambled eggs, tynd kaffe, pandekager, mv., men som ægte sportsfolk fandt vi lidt motivation i en krog, og besluttede at kalde resten af dagen for en 5 starters træningskonkurrence, hvor træneren - som har mange ligheder med en russisk skøjtetræner til OL - krævede, at der blev fløjet fuld tid. Det gjorde vi så, og endda uden problemer overhovedet, hvis man lige ser bort fra den runde hvor Jes blev vippet ud af en boble og landede på 3.02.
Det mest bemærkelsesværdige ved stævnet var alle de mange andre som droppede. Fx lavede Per Findal to drops da hans model DT'ede lige efter buntet, Lauri lavede igen et drop, så han må tage hjem fra Lost Hills uden at have været i flyoff, selv om han helt sikkert er en af de 3 dygtigste på pladsen, etc., etc. …. Da Per ikke var der til at vinde, fik Jama sin første - og stærkt ønskede - sejr.

Søndag - F1B
Et fantastisk stævne. Jes lavede 7 stensikre makser til en start, mens jeg lavede 6 fine makser, blot afbrudt af, at jeg i en af de første runder lavede et af de nok ringeste kast som nogensinde er lavet på Lost Hills på tværs af alle modelklasser..... Det lykkedes mig at sende min model afsted med et lille forkølet "tøsekast", i en forkert vinkel og fuldstændigt skævt for vinden, og den var nødt til at kvittere med en stribe powerstall ud til venstre, inden den gik ind i et nydeligt glid, blot et helt andet sted end der hvor ca. 15 andre F1B modeller på samme tid blev suget til himmels i en solid boble. AK.
Nå, men Jes var i flyoff, og det blev noget utraditionelt startet med en 7 minutters runde. På grund af det "nemme" vejr havde utroligt mange skaffet sig adgang til flyoff'et, og da der i de meget rolige vejrforhold kom en omgang virkelig god luft forbi netop da der blev fløjet flyoff, faldt kun ganske få fra i denne runde. Derefter skulle der flyves 10 minutter lige inden solnedgang.

Jes lavede et brag af en start med sin Bulotov-model, og maksede i fin stil. Det gjorde en god håndfuld andre også, så det hele skal afgøres mandag morgen i et shootout ved sunrise! Det bliver spændende.

Flyoff'ets dramatiske højdepunkt var da den noble ældre gentleman Bob Pichercio sprængte en motor under optrækket. Bob havde lagt hele sin vægt i optrækket, og han gik baglæns lige i dørken da motoren sprang. Han landede på ryggen med hovedet få centimeter fra sin hjemhentningsmotorcykel, og Jes som var midt i sit eget optræk var lige ved at afbryde for at springe til hjælp, men Bob kom på benene igen og bedyrede at han ikke havde slået sig. Herefter tog han en frisk motor, trak den op og fløj de 10 minutter! Han fortalte mig efterfølgende, at han jo går med et iWatch som måler og registrerer alting, og da han lå på jorden havde det omgående "talt til ham" på denne måde: We have noticed that you have fallen. Are you OK, or should we send you assistance? Dertil havde han straks svaret: "I'm fine, don't worry".

Det var alt for nu. Vi er MEGA trætte af al den friske luft og sol, - og så skal vi jo tidligt i seng, så Jes kan være klar til den store finale.

/Steffen